

CONFERÈNCIA **PATRONAT CATALÀ** **PRO-EUROPA**

"EL PAPER DE LES REGIONS A L'EUROPA DEL S.XXI"

Brusel·les 21 d'octubre de 2004

(Salutació)

En primer lloc, abans d'iniciar la Conferència pròpiament dita, permetin-me, com a President del Parlament de Catalunya, **agrair** al "**Patronat català pro-europa**" no només la **invitació** a pronunciar aquesta Conferència, que vaig acceptar amb honor i satisfacció, sinó també la important **tasca** que porta a terme el Patronat per a Catalunya. Fet aquest merescut reconeixement, iniciaré aquesta Conferència amb una reflexió.

Les contradiccions són omnipresents a la naturalesa, a les societats, en el pensament, formen part contínuament de les nostres vides.

La UE en presenta unes quantes de **contradiccions**, començant per la que enfronta **federalistes i sobiranistes** des de la "prehistòria" de la Comunitat Econòmica Europea.

Tanmateix, cal ser positiu, i recordar per exemple a filòsofs com **Hegel**, qui ens deia que el món avança amb l'impuls de les contradiccions, a través del conflicte entre **tesi i antítesi**, del conflicte entre idees oposades, que acaben per generar una idea nova, una **síntesi** d'ambdues.

Les contradiccions són sempre amb nosaltres, i hem d'estar atents a poder definir la síntesi entre elles, aconseguir trobar el camí que conjugui els interessos en conflicte.

Només així es pot entendre que **una regió, que és nació però no té Estat propi, com Catalunya, aspiri a tenir major autogovern i poder de decisió propi, i alhora**, sempre és al capdavant a l'hora de demanar "**més Europa**".

Una altra de les contradiccions europees, una de les més significatives, paral·lela a la generada per la confrontació entre federalistes i sobiranistes, és també present en la base del procés de construcció de la UE, i fa referència al paper i la veu de les regions.

La UE s'està construint, fonamentalment, formalment, **des de la lògica dels Estats. Però la realitat europea va molt més enllà dels Estats.**

Els Estats actuen com a agents impulsors de mecanismes de unió, però alhora es resisteixen a cedir la seva sobirania i poder de decisió.

S'hi resisteix, malgrat que com totes i tots sabem, la realitat europea va molt més enllà dels seus governs estatals, tant **pels efectes de la globalització**, com pel **pes creixent de les regions**, per la **lògica de la subsidiarietat**, per la importància que les **identitats culturals** juguen en qualsevol actuació ja sigui empresarial, científica, o social.

Europa no pot ser, NO ÉS, un simple conjunt d'Estats. Això és negar l'existència de l'Europa dels pobles, de les regions, de les nacions. És negar drets individuals i col·lectius.

La Europa dels Estats pot servir, i així ha estat, per a abordar la unió en aquells aspectes que corresponen a la sobirania i a les competències exercides directament pels governs dels Estats, en aquells temes en què, des d'una perspectiva europea, els **Estats** constitueixen la "unitat mínima de referència".

És a dir, per a **difuminar fronteres**, per a **unificar monedes**, per a incidir en l'àmbit econòmic tot fixant unes normes de joc comunes.

Però si la UE vol ser quelcom més, **si** amés d'econòmica **vol ser social**, si vol progressar, si vol **aprofitar les seves potencialitats**, no pot girar l'esquena a les seves realitats.

I les seves realitats es basen en la **diversitat cultural**, més enllà de les fronteres que es difuminen; es basen en acceptar els canvis que va generant el procés d'unificació, en promoure l'orgull de ser europeus en tant que la **UE esdevingui quelcom útil i eficient que serveixi al benestar comú** i no només a unes xifres econòmiques que resulten tan llunyanes a les persones.

Les institucions només tenen legitimitat si aborden amb eficàcia els problemes i les necessitats que els ciutadans consideren que han de resoldre.

I l'exemple de la **baixa participació**, arreu, en les **eleccions al Parlament Europeu**, ens recorda, ens adverteix, com llunyana queda Europa per a molts ciutadans.

Ara és moment d'una nova consulta. El tractat de l'anomenada **Constitució Europea** s'enfronta en pocs mesos a la ratificació de la ciutadania en alguns països. I mal senyal és que hi hagi tantes veus en contra; veus disperses, que adverteixen que aquest text no és prou

social, o que no atén a les realitats regionals, culturals o fins i tot nacionals, en el cas de Catalunya.

Ni em correspon ni pretenc entrar a discutir el sí o el no; però sí crec que cal reflexionar al voltant de les divergències que ha obert aquest Tractat, de parar atenció, especialment, als arguments dels que s'hi oposen però no s'oposen al concepte d'Europa. Alguna cosa no rutlla quan el dibuix dels arquitectes d'Europa ignora elements importants que cal tenir en compte a l'hora de portar a terme la construcció.

Per bé que és cert que no tothom pot pretendre participar directament del dibuix, que cal ser operatiu, no és menys cert que el dibuix no pot ignorar ningú. **I hi ha molts ciutadans europeus que es consideren oblidats en aquest dibuix.**

Com deia al principi, la UE viu nombroses contradiccions. Potser és moment de començar a trobar les síntesis que ens han de permetre avançar en el procés, en aquest cas europeu.

Un procés d'unificació europea que, insisteixo, necessita de les regions, requereix sortir de les limitacions de la lògica "estatal", per a desenvolupar-se tot incidint en els aspectes socials i culturals, per a esdevenir "real".

És a dir, la UE necessita perspectives regionals per a "madurar", per a trobar la seva pròpia identitat, per a avançar socialment, en la seva cohesió.

Però compte! la perspectiva regional, alhora, guanyarà espai per sí mateixa en els espais econòmics i productius, a mesura que la unificació es desenvolupi i consolidi en aquests àmbits, per allò que anomenem interessos de mercat, per aplicació de l'ús de la raó.

Sembla evident que la **pèrdua** de sentit de les tradicionals **fronteres estatals**, la **lliure circulació interior**, ha de generar progressivament importants **canvis en l'economia, el comerç, la producció, o els fluxos materials** de qualsevol tipus, tot **posant les regions al centre dels processos de decisió**.

Doncs una UE sense fronteres permet **noves lògiques de funcionament, basades ja no en la pertinença a un Estat, sinó en la proximitat geogràfica, els interessos comuns, la llengua parlada comuna, les infraestructures, la logística... en definitiva, per eficiència, per simple racionalitat**.

I és **inevitable, imparabile**, que les **regions esdevinguin protagonistes i motors autònoms en relació a aspectes que escapen de les prioritats estatals, però que sí són prioritats regionals**.

Certament, aquest fet no és nou. No crec estar dient pas quelcom sorprenent. Doncs aquesta és la realitat europea. De fet, el fet regional és present en el procés de construcció de la UE, en el seu esquelet institucional, i el **principi de subsidiarietat** forma part del vocabulari bàsic de la Unió.

Però fins ara ha estat un element tractat secundàriament, i la subsidiarietat sembla rimar amb sostenibilitat, en el poema de les paraules que omplen discursos però no fets.

Els **Estats es resisteixen a cedir quotes de poder, de decisió**, tant cap amunt, **cap a la UE**, com cap avall, **cap a les seves regions**. No han pogut negar del tot la realitat, però l'han subordinat a la "seva" realitat.

Tanmateix, les **regions, col·laborant** en forma de **macroregions**, o d' "**eurospais**", en tant que segueixen la lògica de la raó, de la utilitat, avancen envers la nova Europa, **deslligant-se a poc a poc de la closca dels Estats**.

Ja fa temps que, per exemple, es parla i que s'establiren accions de col·laboració entre els anomenats "**4 motors europeus**": **LLOMBARDIA, RHONE-ALPES, BADEN-WURTTENBERG, I CATALUNYA**.

I en poc temps, sembla que assistirem a la realitat d'un exemple proper i immediat que s'està impulsant des de Catalunya, amb la fundació de l'anomenada Eurorregió Pirineus-Mediterrània, entitat que inicialment aglutinarà part dels territoris de l'antiga Corona d'Aragó.

S'obre un nou camí, en el qual, el tractament de les **prioritats** juga possiblement un paper fonamental sobre el que caldria fer més incidència, en tant que explica la necessitat d'articular espais i relacions regionals més enllà dels límits estatals.

Diuen que la gestió política és la gestió de les prioritats.

Prioritzar és decidir; decidir on destinar les partides pressupostàries, a on els fons de cohesió, quin problema és més urgent... i sembla clar que **les necessitats urgents d'una regió, o de diverses regions de diferents Estats, no tenen per què coincidir amb les necessitats urgents de la Unió Europea, o dels Estats**.

Novament doncs, **els criteris d'utilitat, sobre els que es fonamenta l'acció política, empenyen amb força cap a una estructuració territorial al marge de les fronteres estatals.**

És hora doncs de potenciar les xarxes regionals, també institucionalment.

I no pas com a oposició a la UE, sinó tot el contrari, com a aportació al seu enriquiment estructural.

La UE ha acceptat alguns dels plantejaments que les regions han posat sobre la taula per a corregir les seves estructures de funcionament.

Però segueix negant el reconeixement del seu necessari paper, **segueix deixant de banda les regions amb competències legislatives** a l'hora de vertebrar el desenvolupament institucional de la UE, com es torna a observar en el text del Tractat de constitució europea.

Continua deixant en segon pla l'Europa dels pobles, ja sigui per les dificultats per trencar la deriva burocràtica, o per la manca de capacitat i voluntat política de girar rumb en els impulsos endegats.

I d'aquesta manera, el suport i implicació de la ciutadania, se'n ressenten, i augmenta el dèficit democràtic de les institucions europees. Davant aquesta situació, **les xarxes regionals, han de ser vistes per la UE com una aportació complementària i correctora.**

Per altra banda, tampoc els Estats ho poden considerar una agressió a la seva sobirania. En tant que són accions de col·laboració i cooperació, en benefici de territoris que en formen part d'aquests Estats, qualsevol **efecte positiu d'aquestes iniciatives redundarà sempre també en benefici del propi Estat.**

L'impuls de les xarxes institucionals regionals, per tant, és en realitat una **necessitat per a la pròpia UE, per adaptar-se a la realitat que ella mateixa està canviant.**

Una d'aquestes xarxes, que com a President del Parlament de Catalunya m'és propera, és la **CALRE, la Conferència d'Assemblees Legislatives Regionals Europees.**

La **CALRE** actua com a **nòdul** d'unió entre els parlaments regionals de la Unió Europea que posseeixen competències legislatives

I ho fa considerant la Unió Europea com un desafiament en relació a la integració institucional, davant el que **les cambres legislatives regionals no volen** estar obligades a tenir-hi **un paper passiu.**

La CALRE representa a **més de 200 milions de ciutadans** de la Unió Europea, i encara creixerà molt més. Els representa en tant que els parlaments regionals no només expressen una visió política sinó també una identitat cultural i ocupen una posició ideal per a protegir el caràcter cultural en els processos de globalització i unificació.

La CALRE nasqué a partir de la idea que el **control democràtic** del govern europeu comença amb les regions, i per tant cal prevenir que un dèficit democràtic afecti a aquestes regions, tot preservant el **principi de subsidiarietat.**

La CALRE pretén ser un estímul en l'organització del control parlamentari dels Assumptes Europeus, esdevenir agent d'intercanvi

d'informació, entre els seus membres, però també entre ells i el Parlament Europeu. En definitiva, actuar com a òrgan del parlamentarisme regional a Europa.

La CALRE és important, però només és un exemple del necessari paper que les regions volen i han de jugar institucional i socio-econòmicament a la UE.

Necessari per a la salut democràtica, per a la representativitat de les persones i els pobles, per a la mateixa legitimitat de la UE, necessari per la lògica de la raó i la utilitat, per a reafirmar el principi de subsidiarietat que propugna la UE, amb fets, i no només en discursos.

I quina és la situació de Catalunya en aquest escenari?

En el nou entorn de globalització, d'ampliació de la UE, de canvis socials, científics, institucionals, productius, **Catalunya** necessita nous horitzons, **necessita reorientar el seu angle de perspectiva.**

Així, de la mateixa manera que ens cal una Catalunya **inserida** de ple **en l'economia del coneixement i en l'economia de la identitat**, ens cal una **Catalunya activa en la configuració del seu futur.**

Catalunya necessita escapar de les limitacions dels models radials de relacions econòmiques de perspectiva estatal, ja caducs, i vertebrar iniciatives com l'euro-regió, definida com espai socioeconòmic en xarxa, amb suport i estructuració institucional. Ens

cal per exemple redescobrir l'espai geoeconòmic, geocultural i geopolític de l'antiga **Corona d'Aragó**, o de l'**Occitània**.

Catalunya no pot girar l'esquena a les complementarietats econòmiques d'aquest espai regional europeu, a la seva potencialitat. En definitiva, s'ha d'immergir en la lògica d'espais geoeconòmics que protagonitzaran el segle XXI.

Un fet que **requereix corregir** algunes **mancances** que Catalunya pateix, especialment en relació als **dèficits en infraestructures** (enteses en el sentit més ample: transport, comunicació, logística...), i a la **capacitat de decisió en la planificació del seu futur**.

Aquesta manca de decisió, ara, té l'oportunitat de començar a ser corregida amb l'elaboració del **Nou Estatut**.

Aquest nou Estatut és una oportunitat. Per a definir l'encaix de les relacions amb l'Estat espanyol, l'organització territorial interna, el paper dels municipis, el finançament, o, per exemple, les relacions de Catalunya amb l'exterior, especialment amb una Unió Europea que no existia com a tal fa 25 anys, quan l'Estat espanyol ni tan sols pertanyia a la Comunitat Econòmica Europea.

Un nou Estatut que, impulsat pels partits polítics, amb aportacions i participació de la sempre activa societat civil catalana, amb implicació de patronals i sindicats, obert a la participació ciutadana, està ara ja en la fase de redacció a càrrec de la ponència redactora.

Un Estatut que ha de fixar el "marc de joc" de la Catalunya del segle XXI, recuperar per a Catalunya més autogovern, tenir mans lliures per a planificar i decidir sobre les seves prioritats, i que per tant

requereix del suport i la implicació de totes i tots els catalans per tirar endavant i esdevenir instrument de futur.

Entre aquestes "regles de joc" que cal definir, com deia, hi té un **paper especial l'entorn europeu**, en tant que ni l'Estatut vigent ni la Constitució espanyola (malgrat les modificacions conseqüents a l'entrada en la CEE), es varen redactar tenint en compte el context d'una Unió Europea com l'actual (i menys encara la UE que tindrem en uns anys si prossegueix la seva expansió).

No és doncs estrany que la proposta d'Estatut sobre la que s'està treballant no destini un capítol, sinó un títol sencer, el setè, a les **RELACIONS AMB LA UE**, tot abordant:

- EL DESENVOLUPAMENT I APLICACIÓ DEL DRET EUROPEU
- LA PARTICIPACIÓ EN ÒRGANS DE COL·LABORACIÓ AMB L'ESTAT
- LA PARTICIPACIÓ EN EL CONTROL DEL PRINCIPI DE SUBSIDIARIETAT
- L'OFICINA DE LA GENERALITAT DAVANT LA UNIÓ EUROPEA
- LA CONSIDERACIÓ DE CATALUNYA COM A CIRCUMSCRIPCIÓ ELECTORAL EUROPEA
- LES RELACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA AMB EL PARLAMENT EUROPEU
- LA INCORPORACIÓ DE LA GENERALITAT A LA REPRESENTACIÓ PERMANENT D'ESPANYA DAVANT LA UNIÓ EUROPEA
- LA PARTICIPACIÓ DEL GOVERN DE LA GENERALITAT EN ELS ÒRGANS DE GOVERN DE LA UNIÓ EUROPEA
- L'ACCÉS AL TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

Que el Títol VIII faci referència a **L'ACCIÓ EXTERIOR DE LA GENERALITAT**, en concret:

- LA PARTICIPACIÓ DE LA GENERALITAT EN L'ELABORACIÓ DE TRACTATS INTERNACIONALS
- LES OFICINES DE LA GENERALITAT A L'EXTERIOR.
- LA PRESÈNCIA DE CATALUNYA EN ORGANISMES INTERNACIONALS
- LES RELACIONS DE CATALUNYA AMB EL CONSELL D'EUROPA
- L'ACTUACIÓ DE LA GENERALITAT EN L'EUROREGIÓ DE L'ARC MEDITERRANI OCCIDENTAL
- LA COOPERACIÓ TRANSFRONTERERA I INTERREGIONAL
- LA COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

I al mateix temps, un altre títol sencer, el Títol segon, sigui destinat a **LES RELACIONS AMB ELS TERRITORIS DE PARLA I CULTURA CATALANA**, en concret:

- ELS ACORDS DE COL·LABORACIÓ AMB ELS TERRITORIS DE L'ANTIGA CORONA D'ARAGÓ
- ELS ACORDS DE COL·LABORACIÓ AMB ANDORRA, AMB LA CIUTAT DE L'ALGUER I AMB ELS TERRITORIS DE LA CATALUNYA NORD
- LA PROJECCIÓ EXTERIOR DE LA CATALANITAT

Amés del Títol VI, referent a **LES RELACIONS AMB L'ESTAT I AMB LES ALTRES COMUNITATS AUTÒNOMES**, amb les quals es mirarà de concretar els possibles instruments de col·laboració.

És a dir, **4 dels 10 títols del Nou Estatut**, destinats doncs a **situar les regles del joc per a Catalunya en quant a la seva projecció exterior**, ja sigui en relació a la UE, ja sigui amb l'Estat espanyol o altres CCAA, ja sigui amb els territoris amb els que comparteix no només una llengua, sinó també aspectes culturals, geopolítics, i particularitats pròpies.

Són aspectes que, tots els grups polítics del Parlament de Catalunya, tenen consciència que cal abordar amb el màxim consens per tal de permetre a Catalunya actuar en la realitat europea.

No és doncs estrany que la ponència de l'Estatut, que ha començat pels temes de "consens més senzill" hagi ja tancat el redactat (evidentment encara no aprovat de forma oficial), dels títols relatius a l'acció exterior de la Generalitat i a les relacions amb la UE.

La voluntat de tots els grups ha de permetre, quan s'aprovi l'Estatut, que la Generalitat no només tingui la capacitat de concloure acords de col·laboració amb l'exterior, sinó també la possibilitat d'obrir delegacions o oficines de representació exterior.

Cas que l'Estatut arribi a bon port, el personal de la Generalitat, per exemple, gaudirà del mateix status diplomàtic que tenen les delegacions de l'Estat a l'exterior per tal de poder exercir la seva tasca.

El text, provisional, insisteixo, entre d'altres aspectes ha inclòs l'obligació per part de l'Estat d'informar amb caràcter previ a la Generalitat de tots les processos de negociació que tingui en marxa per acabar conclouent tractats internacionals que tinguin una afectació no només en les competències exclusives de Catalunya sinó també en els interessos de Catalunya.

Així mateix, en els acords que tinguin relació amb competències exclusives de la Generalitat es demana a l'Estat autorització per tal que la Generalitat pugui signar en el seu nom aquests acords i convenis internacionals, així com el fet que en algunes matèries, com el cas de temes culturals, la Generalitat pugui signar autèntics pre-acords.

També, entre d'altres aspectes, es preveu la presència directa sense la mediació de l'Estat en tots aquells organismes que preveuen la presència de ens subestatal com és el cas de la UNESCO.

En definitiva, es tracta de **posar sobre el paper**, en les regles de joc institucional, la **possibilitat de Catalunya de participar institucionalment en la xarxa internacional**, de ser un actor actiu en el camp de les relacions internacionals, en coherència no només amb el seu fet nacional, sinó també amb els principis de la raó, donat que aquesta és la realitat que requereixen els habitants, la societat civil i les empreses catalanes.

Permetin-me per últim, que recuperi i em detingui un moment en el **tema de la llengua**, en tant que **doblement significatiu**, per aspectes pràctics (en tant que element que facilita les relacions entre una i altra regió), com sobretot, simbòlics.

La llengua és l'exponent més clar de que la UE es construeix sota els paràmetres dels estats, i es rebutgen els drets dels pobles i de la ciutadania.

Les **institucions europees rebutgen el reconeixement de l'oficialitat del català**, llengua que parlen (segons les fonts i els

criteris), **8, 10, 12 milions d'europaus**, per raons de costos, de practicitat, d'agilitat burocràtica i parlamentària.

Però alhora, idiomes com el maltès, que només parlen 400.000 europeus, o l'estonià, que no arriba al milió i mig, sí són oficials. I ho són perquè són la llengua oficial d'Estats de la UE. Però insisteixo, en l'Europa dels 25 Estats, el català és la 8ª llengua en nombre de "parlants". És a dir, **el criteri per a les institucions de la UE és "Estat o no Estat"**.

Aquesta manca de reconeixement, és doncs un símbol de la UE que gira l'esquena a la seva realitat social i nacional. I els símbols són molt importants. Bé és cert que de símbols l'home no menja. Però els símbols ens fan **sentir part d'un projecte comú, o** ens en fan **sentir exclosos**.

I si el que volem és una Unió Europea on prevalgui la cohesió social, on la ciutadania ens en sentim part, on ens hi puguem implicar perquè atén les nostres demandes i reivindicacions, perquè ens és útil per a garantir els nostres drets (els individuals, els col·lectius i els socials), si volem construir una veritable, legítima, eficient i eficaç UE, cal alguna cosa més que paraules de bona voluntat, cal reconèixer les realitats.

Sense aquest reconeixement, no només persistirà una via d'aigua en la salut democràtica de la UE. Es posarà traves a la implicació de la ciutadania, a la necessària cohesió del projecte europeu.

I aquesta és la font d'una altra **contradicció**. Doncs **Catalunya**, per tradició, sempre ha demostrat tenir **vocació europeista**.

El català és un poble de diàleg i de col·laboració, un poble solidari, que defensa la seva identitat però alhora, amb el desig de construir un món millor, sempre ha apostat pel projecte europeu.

Són moltes dècades mirant cap a Europa, com a model, com a esperança de llibertats en temps de Dictadura, situant-se al capdavant de la integració de l'Estat espanyol en la Comunitat Econòmica Europea.

I paradoxalment, Catalunya es troba ara que aquesta Europa per la que tant ha apostat i que segueix somiant, és una **Europa tancada en la closca dels Estats, que no respon a les seves aspiracions i anhels**. Les institucions comunitàries es mantenen coixes i allunyades de la ciutadania europea.

I així, ens trobem que la **societat civil catalana** s'organitza i fa dos centenars de **propostes concretes per al text del Tractat de constitució europea**, i **cap d'elles és recollida** en el text proposat per a ser refrendat.

Això és posar pals a les rodes. I no pas a les rodes de les regions, sinó a les rodes de la pròpia UE.

Hi ha una **realitat legislativa regional**, hi ha una realitat **econòmica, cultural i social estructurada regionalment**. El paper de les regions a la realitat europea no es reduirà per tenir major o menor veu en les institucions comunitàries.

És el conjunt de la **UE** el que **perd potencial si no sap integrar** suficientment el **paper de les regions** a les dinàmiques de les seves institucions.

No es tracta de cedir poder dels uns als altres, **sinó de sumar** els uns als altres, d'atorgar a cadascú el paper que li correspon si volem una Unió Europea no construïda segons els interessos de govern d'un o altre Estat, sinó atenent interessos, drets i llibertats dels pobles i persones de la Unió Europea.

En conclusió, L'estructura i la lògica de funcionament de les institucions comunitàries, fins al moment, s'ha desenvolupat amb l'Estat com a "unitat de mesura".

Per contra, el propi desenvolupament de la UE i els canvis socio-econòmics i tecnològics dels darrers anys, ens mostren una realitat de dèficit democràtic de les institucions europees, desprotecció de drets i llibertats, i manca de connexió amb la realitat social d'Europa, i fins i tot, incapacitat per respondre adequadament a la realitat econòmico-productiva del context actual.

Realitats que porten a considerar la necessitat que el disseny del projecte europeu tingui en compte altres "unitats de mesura", altres nivells institucionals, alliberats de fronteres estatals, promovent molt més -no ja només la col·laboració entre les regions-, sinó la seva capacitat d'influència, donant **veu i paper actiu a les regions.**

I **Catalunya**, en aquest necessari canvi, com a nació sense Estat propi, com a regió oberta (a la mediterrània, als Pirineus, i amb les noves tecnologies, arreu del món), **ha de jugar un paper actiu i protagonista en aquest canvi de perspectiva europea.**

Per la seva situació geogràfica, interès, història, caràcter, i aspiracions, Catalunya ha de reimpulsar el paper institucional de les regions a Europa.

Doncs com deia el filòsof,

"*TENIM*, certament, un passat, però *SOM* allò que podem arribar a ser".

Moltes gràcies.